

KAO U BIOSKOPU

Zaista joj se sviđao taj frajer. Bio je oženjen, jasno. Jasno, jer su svi koji su joj se smeškali, značajno i obećavajuće, po ceo dan tipkali poruke, na raznim tehnološkim spravama: da, draga, da, draga... nekim drugim ženama.

Njoj je, uredno, majka pisala: da, draga. I: ne, draga.

Biljana pleše na svojim tankim i skupim štiklama. Dok korača. Svetlim hodnicima novovremenog svetilišta, korporacije. Čudna reč. Zastrašujuća. Označava, prevodivo na razumljiv jezik: udruženje, zajedništvo. Zasnovano na temelju interesa. Čudna reč, onima koji ne podrazumevaju interes kao naređenje. Reči: tišina ili livada, pomalo su neobjašnjive ljudima koji sijaju u odelima jedinstveno istim, dok podražavaju mit potekao od nekad bezazlene reči: korporacio. Nezamislive su reči dom ili prijatelj, ali korporacija, kao nova domovina, neophodna je. I stoga, valjda, objašnjiva. I vrapcima.

Biljana ne voli zauzete muškarce. One koji ujutro donose raznobojne i raznodužne dlake na džemperima. Ne voli, kad dolaze na posao sa ovlaš opeglanim košuljama, sa crtama na rukavima. Kad zinu, a karijes na peticama zamrači njihove reči. Kad pomeraju rub njene suknje, strelicama iz pogleda. Kad, ah, kad se dan prelama kroz stakla sa svih strana zgrade, kad svetlost pomeri, u podne, ceo svet, kad sve leluja i zanosi se od prozračnosti, od odsjaja, a ona ostaje sama, unutra, u prozirnoj kutiji korporativnog direktorskog centra.

Biljana ne puši. Podnevne strasti ukradenog dima, sa terase i bočnih stepeništa, prepunih grešaka u peglanju i posivelih osmeha, čine je beznažno nesrećnom. Njena samoća narasta u belinu koja ne može da se očеше ni o jednu boju.

Biljana je devojčica, iznenađena svojim dugim nogama. I ne veruje da su njene. Ne veruje još uvek da njima može pokrenuti u očaj kolutove dima onih, koji ispisuju na displeju da, draga, dok se sunce rastače i umače u zenice. Smeje se, belim divnim osmehom, podrazumeva se, bez tačkica kvara. Ni na šesticama. Mladež iznad usne, i još jedan na levom obrazu, pa jedan odmah ispod vilične kosti, na vratu, čine njen beli osmeh, nesigurnim. Nepotrebno, ali ona to ne zna. Zbog toga joj nežnost, dok izgovara rečenice kao: molim te, možeš li, ili predaj danas optimalne ponude za... ili, ako je cena čelika danas pala, ili ako se prodaje nova kolekcija po starim cenama... zasenjuje oči. I svi oni sa kravatama položanim na uljudnost nemog dahtanja kad ih niko ne vidi, svi oni nikotinom naduvani muškarci, blentave i balave.

Ali Biljana, prezire obmane. I zbog toga u svojim suknjicama iznad kolena, čuva tajnu i samo korača, kao da hodnici nemaju krajeve, kao da prostor nije pregrađen, kao da se stakleni zidovi pomeraju pred njenom kolenima.

Ah, ali taj frajer. I njegova žena. Oni joj se sviđaju. Ona voli da ćaska sa njima. Tad joj se nežne bluže nadimaju kao jedra. Kao da vetar podiže svet iznad crte gravitacijske podloge,

kao da je u vrtovima beličastih cvetova. Jasmin, jorgovan... svi mirisi, u Biljaninom svetu bivaju beli.

Biljani se čini da Frajerova žena, Olga, mirom svog zategnutog punačkog lica izgleda sjajnije od koščatih napeglanih, gospođa sa kojima deli sferu privatnosti. Ona se nasmeje, i njene jeftine stvari postanu kao svetlost novogodišnje rasvete na bulevarima. Na njenim maramama rastu cvetovi, sitni, grozdasti kao na visokim primamljivim proplancima. Pečati se radost šetača. Kao vetar u raspenušanom kovitlacu livade.

Biljana ponekad nagovara Frajera da Olgi pokloni neki skup i jedinstven primerak odeće. Olga trepne, prevrne očima, kao da svet zavrti u tom pogledu, i ravnodušno kaže: *Bože, sačuvaj. Šta će mi to.*

Tad se Biljanine sukne ušušure, pa poblede, i skupe. Obmota ih osećaj izlišnosti. I stida. Kao da nisu iskrojene u izvrsnim štofarama, dirane rukama magova od čijih ideja se pada u nesvest i čiji crteži prevrću zebnju, svake sezone.

Dok Frajer, pravi kolutiće dima, zadovoljan što je Olga jača od cele radnje u koju je upakovano pola miliona dolara, Biljana sitno, kratko uzdiše. U Olginim rukama, sa nemakiranim noktima, šušti uvek neka hartija, korice u kojima leži njena samsonska snaga.

U klubu, koji ih povremeno privuče iz različitih tačaka grada, vreme se nabira i niže kao svila. Olgi se to dopada. Nešto od Tolstojevog aristokratskog uštrkanog, a prozračnog sveta, promiče vetrom ispod plišanih zavesa što ljube mramorni pod. Ona naruči kafu, visoko podigne glavu, otvori knjigu i zapliva. U salon pre dva veka. U kome grafica V. vatreno brani veru u slobodu ličnog izbora.

Veoma vodi računa, o toj izdignutoj bradi, o izvučenom vratu koji izvisuje njen profil iznad ubrzanosti koja nadire spolja, iznad sjaja nove buržoazije i samog vlasnika kluba. Gospodin koji je platio uređenje prostora, svakodnevno pregovara o ciframa koje je Olga pisala samo na časovima matematike, gleda je iskosa, dok: pije kafu kao da ne postoji niko u blizini, lagano uzdiše, prevrće stranu, zatim sklopi knjigu i zagleda se u beličaste trake svetlosti u dvorištu. Na trenutke je prezire, zgazio bi je kao bubašvabu. Ta mala umišljena intelektualka, koja se ne divi ničemu! Onda, iznenada, na trenutke, poželi da sedne pored nje i čuti. Na belom jastuku tkanom ručno u Kašmiru.

Biljana pored nje izgleda kao labud. Međutim, dok sede jedna naspram druge, oseća se da nešto između njih dve čudno struji. I da se pojam lepote rastače i na levu i na desnu stranu.

Biljana je fina devojka. Koristi birane reči, uvek.

– Molim te, možeš li doći da mi isprogramiraš računar?

– Molim te, kupila sam lap top...

– Molim te, da li se razumeš u veš mašine?

Biljana zapitkuje Frajera neprestano. On je strpljiv. I odlazi kad god ga zamoli, u njen stan. Perfektno osunčan, mirisan. Podatan.

Njoj je neprijatno, smeška se i nespretna je kao devojčica koja prvi put ima tajnu. Frajer je ozbiljan, posvećen onome zbog čega ga je zvala. Ona svaki put razmota neki novi neodoljiv slatkiš. Recimo Mocart kugle... tako ga zadrži neki čas duže. Ponekad sedi zatvorenih očiju dok on petlja oko tehnike. On je zarobljen u njenom životu. Neće otići nikad. Njeni mladeži smeše se smirujuće. On je pogleda iskosa, nabere čelo i namigne. Njeni dugi prsti

kreću. Utom se on okreće i kaže, *sutra završavamo*. Ustaje. A čokoladne bombone se propajaju za njim. Biljana ih ne jede. Onda ne bi pokretala svoje duge noge kao senke, lako i neodoljivo.

Ako se povuče linija kroz tačke u istom nizu, onda je to prava. Ako se te tačke, usled slučajnog pomeranja tvorčeve ruke, malo pomere, dobijaju se različite linije. Ili oblici. Nekada, recimo, i trougao.

Biljana po ceo dan, ponekad, provodi sa unikatnim primercima odevnih predmeta. U salonu iznad kluba, dok čeka Frajera i Olgu. Lutke u izlogu lepe su kao san. Olga ponekad, približavajući se pomisli od nje da je lutka.

– Da sam Frajer, kaže mužu, bezglavo bih se zaljubila u nju. I zagleda se iznad njegove glave, tamo gde se senke večeri sakupljaju u noć.

Potom vadi knjigu i nastavlja svoj život u kome se on ne zadržava.

Biljanu svrbe kolena, vlasnik kluba puni se besom kao krigla piva penom.

Biljana bi tako rado izula neku lutku i Olgin život obula u nesanjane korake. Vlasnik bi je uhvatio i istresao iz jeftinih cipela kojih se stidi pred posetiocima kluba i partnerima, kao da su njegove. Međutim, Olga, ništa od toga ne primećuje. Prekrstila je noge, ljulja cipelama kroz vazduh, kao da je to klatno njenih stopala jedino kretanje u celom kosmosu. Zadržava život, jedino gde je moguće: u knjizi.

Biljana ne zna šta više da kupi čime bi Frajera namerila u svoj bezgrešni život. Biljana ima: novi porše i tešku tetovažu na srcu. Biljana ide na Jamajku, Biljana se vraća sa Kube, Biljana ima versaće torbu, burberi maramu i kišobran, ima, ima, ima...

Biljana sedi na terasi u Meksiku... zvezde se okreću kako što zamisliš, Paris Hilton kikoće se do nje, daleki obodi planina spuštaju se kao melem na morsko kamenje.

Neko joj donosi koktel. Dotiče koleno, ono isto zarobljeno bezbroj puta pogledima.

I kaže: Znaš li ti ko sam ja? Njoj se već vrti od mučnine. – *Ja sam kralj čelika*.

– *Hahahhaa...smeje se ona. A ja sam kraljica od Sabe. Briši.*

Ovo će ispričati Olgi i Frajeru kad se vrati. Tako su dosadna ova putovanja, na kojim niko ne čita knjige s visoko podignutom bradom. Niko ne namiguje. Niko te ne izbegava. Svi te samo jure.

Samo šta još da kupi da bi Frajer čuo njene priče?

Meksički pejzaži spuštani do njenih očiju traže da uvek budu tu.

Setila se, kupiće plazmu. Veliku, tako da će svet uvek biti zarobljen pred njenim očima. Prostranstva zvezdanih noći, neosvojeni predeli božanske privlačnosti, krovovi gradova kojima je koračala... pokretne slike sveta senčice zidove njenog stana. Kao u bioskopu.

Vraća se u Beograd. Beličasta kupola korporacijske zgrade, čini se kao dom.

Biljana, spušta svoju dugačku ruku na Frajerovo rame: Molim te, kupila sam plazmu...

Proleće je dugo. Uveče Biljana i Frajer ispraćaju crveno sunce za crtu horizonta, kao da spuštaju fenjer. U podne ih ono prati u stopu. Sipa vrelinu iza vrata. I oni pružaju korake ka opuštajućem hladu njenog novog stana. Ipak, jutarnja pauza je najsigurniji zbir časova u kojima ih niko neće tražiti. Tad se smeste na zasenjen balkon. Dve fotelje sa ogromnih jastucima progutaju zgodno nedostatak reči. Svako gleda u svoju kriglu sa pivom. Pena se belasa iznad ruba, gorka i slasna u isti mah. Biljana voli kad se žute kapi probijaju kroz penaste mehuriće. Kao da se zaustavlja vreme. Ispod belih brkova namigne susednom

jastuku. I uzdahne. Kolutovi dima joj se nasmeju. Tad joj se učini da se sunce rastočilo na ceo svet kao žežena kupola iznad Vavilona.

Ah, ta plazma. Toliko je posla oko nje. Programiranje traje dugo, a obučavanje korisnice još duže. A Biljana želi da ima sve kanale ovog sveta. Sve koje može poslati svaki satelit. Ona želi snimke sa Balija, priče o kraljici Elizabeti, o gušteru iz Eriteje, o... Ona želi svet na dlanu, uvek.

Ovo je bio poslednji čas, više ne ponavljam, kaže Frajer dok joj prepušta daljinske upravljače. *Zapamtila?*

Joj, što si bezobrazan, odgovara kratka suknja, mnogo umiljatije nego kralju čelika.

Biljana zna da izabere reči.

Ceo zid je preplavljen talasima pokretnih senki. Unutar plazminog rama ključa život.

Hodnik je u svežini sumraka. Prepun Biljaninih uzdaha. Očekivanih i predviđenih Frajerovih pokreta. Stisnuti su u plovećem trenutku čija se izvesnost nazire na ključu koji će objaviti isticanje ukradenog vremena. Frajer diše usporeno. Biljanini mladeži miruju. Muk se razliva kao svetlost preko nadolazećih lepljivih senki noći. Svet je izgubio oblike u njihovim očima. Samo se oseća lepa mehurasta želja među usnama. Presijava se titrajućim bojama.

Frajer čini mali pokret levo i njena kosa, mirisna, poteže žabice slasti ispod jezika. Mmmm... nosevi im se susreću kao usporene siluete prolaznika koji se mimoilaze.

Odjednom, onemljenim prostorom prosipa se zvonak glas.

„Svakako, reč je trouglu. Ko ne poznaje takav raspored tačaka, kao da nije ni živio.“

Biljana i Frajer iskaču iz senki, oblače svoja tela. Smešljivo se gledaju.

Misliš li da sam pogrešila sa kraljem čelika, pita Biljana. A želela bi da Frajerove ruke pobeđe Olgin glas. Da to bude odgovor.

Jesi. Kad si luda.

Olgin glas vuče ih nazad. Sa plazme, u krupnom kadru podignute brade, očima koje nikog ne ostavljaju ravnodušnim, Olga gleda pravo u njih.

„Uostalom, sve je već viđeno pod kapom nebeskom. I ti časovi opsene, u kojima se naši životi rastežu u trougao, potvrda su da smo goreli. U ovoj knjizi, verujem, svako će naći svoj tren. I priču.“

Namiguje, i šalje im osmeh. Kroz filter kamere preko satelitskog signala pravo kroz plazmu. Biljani na dlan, padaju zvonko, reči sa daleke veštačke zvezde i suzi oko ispod zgrčene obrve.

Kao u bioskopu.